

Pigen

“Velkommen.”

Manden og kvinden møder hende i døren. De tager hendes hånd, siger goddag og præsenterer sig. De gør og siger alt det rigtige, men intet er, som det skal være. Det kan hun tydeligt mærke.

De viser hende rundt. Præstegården er stor og mørk. Oppe ovenpå er de fleste af dørene lukkede. Der er helt stille. Hun synes, det er underligt. Der bor jo et barn i huset. En pige. Det er for hendes skyld, hun er der.

Manden og kvinden udveksler blikke, som hun ikke kan tyde, da hun spørger, hvor pigen er. Hun bryder sig ikke om, at de er så hårde, så kolde. De er plejeforældre. Det barn, de har taget til sig, har behov for rigtig mange ting, især nærhed og omsorg. Manden og kvinden virker ikke, som om de har lyst til at give hende hverken det ene eller det andet. Hun får heller ikke noget svar på, hvor pigen er.

“Vi er på arbejde om dagen,” siger kvinden. “Men vi kommer hjem ved fem-halvsekstiden.”

“Det ville være godt, hvis I er færdige med lektierne på det tidspunkt,” siger manden.

Kvinden nikker samstemmende.

“Vi ser gerne, at al den slags er overstået, når vi kommer hjem,” siger hun.

‘Al den slags.’ Det fremgår ikke specielt tydeligt, hvad de ord omfatter, men det finder hun vel ud af med tiden.

De sætter sig i køkkenet og drikker kaffe. Kvinden serverer kager, der er købt i Domus. Det står der på den pose, hun tager dem fra.

“Er der noget, du gerne vil spørge om?” siger de.

Hun synker den tørre kage. Der er ret meget, hun gerne vil spørge om. Hvorfor der er så stille. Og koldt. I starten lagde hun ikke mærke til, hvor rå luften er, men nu gør hun. Trøjen og blusen er ikke nok til at holde kulden væk. Hun kan ikke holde en kulderystning tilbage.

“Jeg ville også gerne møde pigen,” siger hun. “Nu jeg er her.”

Parret på den anden side af bordet udveksler blikke igen.

“Selvfølgelig,” siger kvinden.

Men hun rejser sig ikke op. Det gør manden heller ikke. Ikke før der ikke er flere kager, og kaffekanden er tom. Så går han ud i gangen, tager skoene på og forsvinder ud gennem yderdøren.

Hun kan ikke skjule sin forbavselse.

“Jeg troede, han ville hente pigen,” siger hun.

“Det er også det, han gør,” siger kvinden.

Et stykke tid senere kommer han tilbage. Han har barnet med. Måske var pigen ude i haven?

Hun smiler varmt til pigen. Hun er lille af sin alder. Håret er tjavset, men ikke fedtet. Hun har bukser og trøje på, men bare fødder. Underligt. Har hun ikke sko på, når hun er ude, det er jo kun ti grader varmt?

“Hej,” siger hun og sætter sig på hug foran barnet.

Til sidst løfter pigen endelig hovedet og kigger på hende.

Hendes blik er en laserstråle. Umuligt at møde og endnu sværere at holde fast.

“Er det dig, der skal passe mig?” spørger pigen.

Er det muligt at svare nej på det spørgsmål? Er det for sent at trække sig? Angsten kommer lige ud af det blå. Den slår hende næsten i gulvet, får det til at bølge.

Til sidst er hun nødt til at svare.

“Ja,” siger hun. “Det er mig, der skal passe dig om eftermiddagen.”

Og så er der ikke nogen, der siger mere. Det er, som om tiden står stille. Hun trækker trøjen tættere ind om kroppen, hendes hænder er blevet helt hvide af kulde. Og hun kan ikke forhindre de tanker, der kommer til hende.

At det ikke er plejeforældrene, der er noget galt med.

Det er huset. Og pigen.

DE HJEMVENDENDE

1

Bestlutningen blev taget i december. Universitetet skulle holde lukket den følgende sommer. Ekspertes med sans for tal nåede frem til, at hvis istandsættelsen kunne gennemføres, uden at de studerende og personalet befandt sig på stedet, ville det blive langt billigere. Bestlutningen mødte mindre kritik end forventet. De studerende måtte finde sig i, at der det år ikke ville være nogen sommerkurser. Personalet fik tilbudt forlænget ferie med fuld løn. Alt var idel lykke. Og snart kom foråret.

På det tidspunkt tog man kontakt til den virksomhed, der havde med sikkerheden på institutionen at gøre. Man ville vide, om der var mulighed for ekstra patruljering, mens istandsættelsen stod på. Sådan så håndværkerne ikke stod alene med ansvaret for at holde uvedkommende væk. Sikkerhedsfirmaet imødekom selvfølgelig arbejdsgiverens krav. Vagter skulle gå en runde på området tre gange om dagen.

Det blev sommer. Universitetet blev iklædt stilladser og genemsigtigt plastic. Parkeringspladsen blev tømt for køretøjer, og der blev sat store skilte op for at informere offentligheden om, hvad der ville komme til at ske på dette sted i de næste par måneder.

Lars havde arbejdet i sikkerhedsfirmaet i over tre år, da han blev arbejdsleder for en gruppe vagter, der skulle tage hånd om sikkerheden på universitetet hen over sommeren.

“Det værste, der kan ske, er at en gruppe unge mennesker dukker op og dødskeder sig,” sagde han. “Og det er som bekendt ikke noget, vi ikke er vant til at håndtere.”

Det blev midsommer og dernæst juli. Der var kun tre rapporte-

rede hændelser. Og det var ikke nødvendigt at tilkalde politiet ved nogen af dem. Men så forandrede det hele sig. Lars havde svært ved at sætte ord på, præcis hvordan det skete, men en morgen vidste han bare, at der var sket noget. Flere gange, hvor han kom gående hen ad de tomme gange, tog han sig selv i at holde hårdt om den stav, han havde hængende i bæltet. Samtidig kom der omslag i vejret. Det blev langt mere lunefuldt. Akkurat ligesom Lars.

Han talte med sine kolleger. Der var ingen af dem, der havde det ligesom ham.

“Præcis hvad er det, du tror, der er sket?” spurgte de.

Lars trak hjælpeløst på skuldrene.

“Det ved jeg ikke,” sagde han.

Og sådan måtte det så bare være indtil den dag, hvor han fik øje på de sorte fugle, der bevægede sig så uroligt på himlen. Da vidste han, at han havde taget fejl.

Det forholdt sig sådan, som hans kolleger sagde – der var ikke sket noget.

Endnu.

Men der *ville* ske noget.

Snart.

Hvad fanden er det, der sker? tænkte han.

Jaget af en uro, som han ikke var i stand til at forklare, gik han hurtigt hen imod bilen. Og et eller andet sted på afstand kunne han høre et tog nærme sig byen.

2

Toget standsede midt på noget, der lignede en mark. En dyb mandestemme bekendtgjorde for passagererne, at man holdt stille for at lade et andet tog passere. De regnede med at kunne køre videre om et par minutter. Gennem de snavsede ruder kunne Lukas både se vandtårnet og den gamle mølle, der var blevet bygget om til kontorhotel. En majestætisk murstensbygning, der ikke rigtigt passede ind i resten af bybilledet. Det var det samme med vandtårnet. Det passede heller ikke ind. Gråt og hæsligt strakte det sig op mod den lyseblå himmel.

Vinduesglasset var koldt, da han satte panden mod det. Han havde ikke spor travlt. For hans skyld måtte de gerne vente på modkørende tog i flere timer. Indtil det øjeblik, hvor han fik øje på møllen og vandtårnet, havde han troet, at ti år var længe nok. Men nu vidste han bedre. Ti år er ikke mere end knap fire tusind dage, fulde af ingenting.

Et tog drønedede forbi så tæt på, at han automatisk rettede sig op. Han iagttog den kvinde, der sad overfor. Hun havde en stor buket blomster i favnen og kiggede på ham med urolige øjne. Kendte de hinanden? Det mente han ikke. Han mente heller ikke, at hun genkendte ham. På den måde var ti år tilstrækkeligt længe. For hvert år, der gik, havde yderligere en del af hans udseende forandret sig. Han havde været nitten, da han forlod sin hjemby. Aviserne havde ringet en masse ad flere omgange. De ville skrive om ham, lave opfølgingsartikler. Fordi der var gået et år, fem år og her sidste gang – ti år.

“Folk er ikke bare ligeglade, det skal du vide,” sagde den sene-

ste journalist, der ringede. “De tænker på, hvordan du har klaret dig, hvad der blev af dig.”

Som om de havde ret til at spekulere over den slags. Som om han havde pligt til at fortælle.

Med årene var det blevet lettere for ham at tackle deres forespørgsler. De første par gange havde han lagt på. Senere havde han skreget højt af vrede. Men de seneste par år var det gået bedre. Han vidste, at de ikke kunne tvinge ham. De respekterede det, når han sagde nej. Men de skrev alligevel. Altid med de samme gentagelser af det gamle, med de samme billeder og de samme stemmer fra dem, der blev kaldt vidner, selvom de ikke havde set noget. Hvilket tydeligvis var det, der var meningen. At de kunne vidne om, at de ikke havde vidst noget som helst, at det, der var sket, var så grufuldt, at det trodsede enhver beskrivelse.

“Dengang Lukas forsvandt, gik hele byen i stå,” sagde en af dem. “Og ventede. Ventede og ventede på, at det næste træ skulle brænde.”

På at det næste træ skulle brænde.

De ord, der skulle komme til at forfølge dem, så længe de levede. Jo, de havde da vidst, at brændt barn skyr ilden. Men at et brændt træ er et varsel om døden – det havde de ikke opdaget.

Toget satte sig i bevægelse med et ryk. Den samme stemme, som lige havde informeret dem om, hvorfor de holdt stille, lød igen.

“Om et par minutter ankommer vi til togets endestation, Kristianstad. Næste gang, Kristianstad.”

Han rejste sig op, allerede inden toget standsede. Det var som at åbne en gammel sluseport. Billeder af fortiden – virkelige billeder og fantasibilleder – flaksede forbi, søgte hans opmærksomhed. Han nægtede at give efter. Holdt igen og holdt igen. Billederne blegnede, angsten aftog. Snart var han stabil igen. I hvert fald næsten. Var det bare noget, han bildte sig ind, eller rystede hans ben rent faktisk en anelse? Måske, den slags var blevet næsten umuligt at vide. Af alt det, som han havde lært at leve med, var det hans reducerede evne til at mærke sin egen krop, som det havde taget ham længst tid at vænne sig til. Den havde taget så meget skade af det, han havde været igennem, at han ikke længere kunne genkende dens signaler. Når

han var ude at løbe, kunne han blive usikker på, om det var knæet eller læggen, der gjorde ondt. Nogle gange vidste han ikke, om han havde ondt i hovedet eller i øret. Så var der de diffuse rygsmærter, der kravlede fra balderne op mod nakken, og som til tider holdt ham vågen en hel nat igennem.

“Det er du desværre nødt til at leve med,” havde en læge til sidst sagt til ham. “Det er dit nye jeg. Trist, men sandt.”

Lukas bevægede langsomt hovedet. Smerterne og rystelserne kunne han ikke gøre noget ved. Men tankerne. Dem var han nødt til at få styr på, inden han steg af toget. Ellers ville han ikke orke at blive så længe, som han havde planlagt. Han lukkede øjnene og trak vejret ind. Beholdt luften nede i lungerne og åndede så ud igen. Tænk, at det var så svært at finde ro. Så forbandet, inderligt svært.

Samtidig med at han åbnede øjnene igen, standsede toget med en blød opbremsning. Dørene gled op, og den kølige aftenluft, der lugtede af sommer, kom ind i toget. Han greb hårdt fat om kuffertens håndtag og gik hen mod udgangen.

Det var sådan her, det måtte være.

Lukas var kommet hjem.

Overalt var der mennesker, der bevægede sig rundt. Han havde ikke lyst til at forlade perronen, det var jo der, de havde aftalt at mødes. Kufferten skrabede mod asfalten, når han trak den efter sig. Han tog et par tøvende skridt hen mod selve stationsbygningen, søgte væk fra folk og solen, der stod så lavt.

Da han mærkede en hånd på sin ryg, gav det et sæt i ham.

“Var det en god rejse?”

Hans fars stemme var så anspændt og blikket så blankt, at Lukas var nødt til at synke et par gange, inden han svarede. Arthur lagde armene om sin tavse søn og holdt ham tæt ind til sig. De var lige høje, og i et par flygtige sekunder lagde Lukas hovedet på sin fars skulder.

“Alt er gået godt,” sagde han hæst.

Arthur gav modvilligt slip på ham.

“Skal jeg tage kufferten?”

“Det er okay, der er hjul under.”

“Mor kunne ikke komme med, hun ville så gerne have maden

klar til dig, når du nåede frem. Det var noget, der skulle koges, noget, der skulle holdes øje med. Ja, du ved.”

“Det er okay,” sagde Lukas en gang til.

Hans far begyndte at gå.

“Bilen står derovre,” sagde han og pegede i en retning, som Lukas ikke nåede at opfatte, før Arthur sænkede armen igen. “Er du sikker på, at jeg ikke skal tage kufferten?”

Lukas nikkede. Den studsede mod et par løse sten.

“Er det sådan en med fire hjul?” spurgte Arthur.

“Ja.”

“Den slags skal man ikke købe. Det siger Eva og Bengt. Eva købte en i Ekohallen. Ikke noget billigt bras, men en dyr en. Altså en med lidt stil. Hjulene røg af med det samme. Ikke dem alle sammen, selvfølgelig, men et var jo også nok til, at kufferten ikke var en skid værd.”

Lukas kneb øjnene sammen mod solen, da de var kommet rundt om stationsbygningen. Treenighedskirken tårnede sig op foran dem. Den kirke, hvor både Lukas og hans søster var blevet døbt og konfirmeret, og hvor forældrene var blevet gift.

“Her står den,” sagde hans far og nikkede hen mod bilen, der stod et par meter derfra. “Du ved, de bygger jo overalt nu. Resecentrum er de jo i gang med at rive ned, det har jeg vist fortalt? Totalt vanvittigt, nu skal alting ligge her ved togene i stedet. Det kunne man da have tænkt på fra begyndelsen, Resecentrum blev jo bygget for mindre end tyve år siden.”

Man kunne høre, at Arthur var oprørt. Over lokalpolitikernes inkompetence, over uigennemtænkte beslutninger. Ting, som sjældent eller aldrig vakte stærke følelser hos Lukas. Arthur trykkede på bilnøglen, så bilen blev låst op. Lukas åbnede bagagerummet og smed kufferten derind. Arthur satte sig bag rattet og startede motoren. Så snart Lukas havde fået sikkerhedsselen på, begyndte de at køre.

“Hvordan føles det?”

Lukas' svar kom ikke lige med det samme, han var usikker på, hvad hans far kunne klare at høre.

“Stille og roligt,” sagde han. “Det er jo ikke så længe siden, vi sås sidst.”

Han forsøgte sig med et skævt smil.

“Nej, det stemmer,” sagde Arthur. “Vi ses jo tit. Men aldrig her. Eller aldrig, nu er du her jo. Det er det vigtigste.”

Det vigtigste. Det var det måske. Det kunne Lukas ikke afgøre. Det var ikke hans forældre, han havde brudt med, det var hans hjemby. Det havde været umuligt at opretholde forbindelsen. Traumatet var for stort, som hans psykolog havde sagt i starten. Hvis han gav det lidt tid, ville han begynde at længes efter stedet. Men årene gik, og han havde ikke følt nogen længsel. Tværtimod. Kun angst. Fremkaldt af alt det, han var hunderød for at få at vide, hvis han vendte tilbage.

Han koncentrerede sig om sin vejrtrækning. Hvis han tog én ting ad gangen, hvis han så bort fra de store spørgsmål, der så let kunne blive hans ruin, skulle det hele nok gå godt.

Arthur snakkede hele tiden. Om de steder, de kørte forbi, og de mennesker, der på en eller anden måde havde noget med disse steder at gøre.

“Har jeg fortalt, at Nilssons autoophuggerfirma gik konkurs her i foråret? Ikke at det kom bag på nogen. Altså med hans livsstil, mener jeg. Altid over evne, og så var der jo også det med de sorte penge. Tænk, sådan at sætte sig over alle andre og ikke betale skat. Ikke at jeg synes, skatterne her i landet er rimelige, for *det* synes jeg ikke. Men man er da nødt til at holde sig til de fælles regler. Ellers bliver det jo ligesom i – hvad er det nu, det hedder – det der amerikanske sted. Årh, du ved godt, hvad jeg mener.”

Arthur afbrød sig selv og så søgende på Lukas.

“High Chaparral?”

“Ja, netop, High Chaparral.” Arthur lo. “Sikke en gang rod. Sådan var det også på Domus en overgang. Dengang strømmen gik, og fiskekøleren havde stået varm natten over. Tænk, at de ikke bare smed hele skidtet ud. Nej, i stedet solgte de det til almindelige mennesker, der blev syge. Men man har selvfølgelig også selv et ansvar. Hvis fisken lugter grimt, skal man nok lade være med at spise den.”

Lukas hørte efter med et halvt øre. Han var alt for optaget af at kigge på alt det, han var omgivet af nu. Huse, bygninger og grønne områder, som han havde færdedes i under sin opvækst,

passerede forbi uden for bilen. Han kunne mærke sine skuldre ryge en anelse længere ned. Bilen var som en beskyttende skal mod den virkelighed, der nu kom alt for tæt på, alt for hurtigt. I bilen følte han sig tryk.

Men så nærmede de sig hans barndomshjem. Lukas stivnede, da bilen drejede til venstre og langsomt kørte forbi husene på den gade, han havde boet på gennem hele sin barndom. Rödaledsvägen på Kulltorp. Engang hele hans verden, nu på det nærmeste fremmed for ham. Hans far måtte have lagt mærke til forandringen, for han blev tavs. Arthur holdt alt for hårdt om rattet og blinkede flere gange. Da de standsede foran forældrenes hus, holdt de begge to vejret. Ingen af dem sagde noget, mens Arthur parkerede bilen i indkørslen og slukkede for motoren.

Et træt suk, der blev blandet op med undertrykt gråd, undslap ham, mens han åbnede bildøren.

“Både mor og jeg har længtes efter denne dag,” sagde han. “Rigtig, rigtig meget.”

Lukas vidste ikke, hvad han skulle sige. Han vidste, at de havde længtes. Og han vidste, at de ikke var unge mere. At det var på tide at komme hjem. Mere var der ikke i det. Men samtidig var uroen lige ved at gnave hul i ham. Hvad fanden ville folk tænke? Naboerne. Gamle klassekammerater, som han risikerede at støde på.

Det susede for Lukas' ører. Han fulgte langsomt efter Arthur hen mod døren. Det kriblede i hele kroppen på ham.

Der var nogen, der iagttog både ham og Arthur.

Fulgte med i hvert eneste af deres skridt.

Det her var en dårlig idé, tænkte Lukas.

Og så:

Det her var den eneste idé.

Han holdt fast i den tanke, forsøgte at modarbejde følelsen af at være overvåget.

Måske ville det alligevel kunne fungere. Det *skulle* bare fungere. Hvis det lykkedes ham at holde alle erindringerne på afstand. Hvis han ikke tillod den unævnelige mistanke at komme op til overfladen.

Og hvis der ikke blev stukket ild til flere træer.

3

Først troede han, at han havde set forkert. Det kom jo med alderen. Synet blev dårligere, mere uskarpt. Det lod til, at skavankerne trivedes i tosomhed. Synet og gigten gik hånd i hånd, blodtrykket og hårtabet. Som ung havde han troet, at man blev gammel, når man blev firs. Nu var han toogtres og vidste bedre.

Gunnar stod midt i haven og grillede. Hjertet stod stille i hans bryst, da en mørkhåret, kortklippet mand omkring de tredive steg ud af Arthur Wallins bil ovre på den anden side af gaden. Det kunne ikke passe. *Kunne ikke passe.*

Og så passede det tilsyneladende alligevel.

Forbløffelsen var så stor, at han tabte grilltangen lige ned i græsset.

Lukas?

Efter alle de år.

“Alice,” sagde han.

Hvis han talte alt for højt, ville både Arthur og Lukas høre ham. men nu talte han så lavt, at hans hustru, der var inde i huset, ikke havde den ringeste chance for at høre, hvad han sagde gennem den åbne terrassedør.

Grilltangen blev liggende i græsset, mens han fulgte Arthur og den unge mands korte gåtur fra bilen til hoveddøren. Hvis ikke han havde været sikker før, så blev han det nu, hvor døren gik op, og Rosie kom ud. Da hun begyndte at græde, var han nødt til at vende blikket væk. Hele forestillingen var overstået på mindre end et minut. De tre forsvandt ind i huset, og døren blev lukket.

“Gunnar! Du brænder jo kødet på.”

Alice kom ud med en skål kartoffelsalat i hænderne. Med klod-

sede bevægelser bøjede Gunnar sig ned og samlede grilltangen op. Uden det mindste hastværk skubbede han til de lidt for sorte stykker kød.

Det er ikke retfærdigt, tænkte han og bed tænderne sammen. Det var det ikke dengang, og det er det ikke nu.

Alice stillede sig ved siden af ham. Tæt på, men med armene over kors. Hun lignede sin mor så meget, at det kunne have fået ham til at grine. Men ikke efter det, han lige havde oplevet.

“Du er jo helt bleg.”

Hun sænkede armene og greb fat i ham som for at se, om han rent faktisk var i live. Hun, der havde set ham få et hjerteanfald, ikke mindre end to gange. Han vristede sig løs og tog kødet af grillen. Hånden rystede en smule, da han lagde det på blikfadet. Hans tavshed gjorde hende urolig.

“Jamen, så sig dog noget.”

Hun greb ham i armen igen, og han lod hende gøre det. Han var nødt til at tage en dyb indånding, før han kunne få sig selv til at sige det, der skulle siges.

“Han er kommet hjem, Alice.”

Hun rynkede panden.

“Hvem? Hvem er kommet hjem?”

Uroen var så tydelig, og den handlede udelukkende om Gunnar og hans helbred.

Han tog kødfadet og gik hen mod bordet. Han var ikke i stand til at se på hende, mens han svarede.

“Lukas. Han er her, Alice. Inde hos Arthur og Rosie.”

Han stillede kødet fra sig og sank ned på en af stolene. Alice rørte sig derimod ikke ud af stedet. Han tvang sig selv til at se på hende. Og nu var det hans tur til at blive urolig.

“Jeg fatter det ikke,” sagde han. “Jeg fatter ikke, at ...”

“Hvad?” sagde hun langsomt. “Hvad er det, du ikke fatter?”

Stemmen var tør, ansigtet hvidt. Blikket var hårdt og bristet. Ligesom dengang for elleve år siden, og sådan som det havde været siden da. Med langsomme skridt bevægede hun sig væk fra bordet, væk fra ham. Hun blev stående på græsplænen med ryggen til. Selv blev han siddende i stolen, ude af stand til at rejse sig op. Haven med alle de grønne planter virkede pludselig klau-

strofobisk. Rosenbuskene var for store, hvorfor havde han ikke lagt mærke til det før? For ikke at tale om ribsbuskene. Røde bær tyngede en masse af grenene ned. De skulle snart plukkes, laves til saft og gelé.

Alices skuldre rystede, mens hun græd. Gunnar kæmpede en forgæves kamp for at blive ved med at tænke på bærrerne. På bærrerne og saften og geléen. Men det føltes som at holde fast i et glat stykke sæbe. Kampen var ovre i løbet af et sekund. Så begyndte Gunnar også at græde.

Aftenerne var stadig lange og lyse. Ikke ligesom i juni, men i sammenligning med alle årets andre måneder var de. Efter skumringen kom ingenting. Det var for mørkt til at være lyst, for lyst til at være mørkt. Den konge, der havde bygget Kristianstad, var dansk. Hvad han havde syntes om lys og mørke, var der ikke nogen, der vidste. Man vidste derimod, at han havde været en god strateg. Kongen var Christian den Fjerde, og han havde haft storslåede planer for sin nye by. Den var en vigtig lokalitet at bevogte, en strategisk udpost i krigen mod de ondsksfulde snaphaner. Så han byggede byen med voldgrave og bastioner og skabte en fæstning, der var stærk nok til at kunne stå imod en hvilken som helst fjende.

Men det faldt ham aldrig ind, tænkte Gunnar bistert, at fjenden skulle kunne findes på den forkerte side af bastionerne. På den forkerte side af voldgravene.

Der havde været en tid, hvor Gunnar havde været bange for forskellige ting. En tid, hvor selv små ting havde fået hjertet til at hamre og sveden i armhulerne til at løbe. Men det var længe siden. Der fandtes simpelthen ikke længere nogen rationel grund til, at frygten skulle kunne slå rødder længere. Ikke efter at det allerværste var sket. Det var elleve år siden nu. Elleve år, hvor han havde været immun over for frygt. Fra tid til anden tænkte Gunnar på, at det måtte være anderledes for Arthur og Rosie. De havde jo fået deres barn tilbage i live. De havde smagt frygten, men uden at være nødt til at leve resten af deres liv i et mareridt. Den slags oplevelser burde gøre frygten større og ikke mindre. Den, der stod uden for mareridtet, var ikke fri.

Gunnar sad alene ude på terrassen. Der var slukket for grillen,

og kullene var blevet kasseret. Kødstykkerne, som de knap nok havde orket at se på, havde han smidt ud. Klokkeren nærmede sig halv ti, og Gunnar vidste, at det ville være længe, inden han ville kunne falde i søvn. Men han vidste ikke, hvor Alice var blevet af. Måske var hun allerede gået i seng.

Når han sad ned, kunne han ikke se Wallins hus. Hækken stod i vejen. Det skænkede ham en smule ro, at han ikke havde tjek på, hvad de lavede derovre. Måske sad de i køkkenet og spiste. Var sammen. Hvis de tændte lampen over bordet, kunne man se dem gennem vinduet. Men de gjorde vel som alle andre. Spiste udenfor i sommervarmen. Med myg og andet djævelskab, som man slap for om vinteren. Guderne skulle vide, hvor meget han var kommet til at hade den, den forbandede sommer. Om efteråret og vinteren gik det endda. Men når foråret kom, var det slemt for ham.

Gunnar strøg hen over træstolens hårde armlæn. Efteråret var en luftspejling, stadigvæk alt for langt væk. Den lå mindst tolv græsklipninger væk, ti bærplukninger og uendeligt mange grill-aftener. Og nu var Lukas så kommet tilbage. Som en dæmon fra fortiden. Så uønsket, at Gunnar blev irriteret på sig selv. Hvis han havde vidst, at han ville slippe godt fra det, ville han så have rejst sig op fra sin stol, være gået over gaden og have slået Lukas ihjel, mens Arthur og Rosie så på?

Jeg ved det ikke, tænkte Gunnar. Jeg ved det faktisk ikke.

“Hallo, Gunnar?”

Det gav et ryk i ham ved lyden af stemmen. En høj skikkelse kom til syne ved hushjørnet.

“Undskyld, jeg sådan kommer brasende på den måde, det føles helt forkert. Men jeg ringede på, og der var ikke nogen, der lukkede op.”

Nu kunne Gunnar se, hvem det var, og han kom på benene og rakte hånden frem.

“Undskyld, David, jeg havde glemt alt om, at du skulle komme.”

“Det gør ikke noget. Jeg ved godt, at jeg kommer senere end aftalt, men vi løb ind i problemer med bilen lige uden for Jönköping.”

“Jönköping? Du skulle have ringet. Jeg kunne have hjulpet dig.”

Ordene væltede bare ud af ham. En tur til Jönköping i bilen ville have forandret hele aftenen. Den ville have udskudt alt det frygtelige, givet ham et døgn's respit. For Gunnar var ikke dummere, end at han forstod, at når nu Lukas var kommet hjem for første gang i ti år, så havde han nok tænkt sig at blive i et stykke tid. Før eller senere ville de få øje på hinanden.

David gav sig til at grine.

“Altså Gunnar, du skal da ikke køre over to hundrede kilometer, bare fordi jeg kom til at køre et vildsvin over.”

“Et vildsvin? Jamen ...”

“Ikke et stort et. En lille fyr. Så faktisk var det forkert at sige, at jeg havde problemer med bilen. Det var mere synet, jeg havde problemer med.”

Han smilede igen. Det brede, afvæbnende smil, som Fanny havde været så vild med.

“Dejlig aften,” sagde David. “Jeg kan godt forstå, at du sidder her i haven og nyder den.”

Der undslap Gunnar en tør latter. Han kunne ikke holde igen på den. Han var så langt fra at sidde og nyde, at det virkede komisk.

“Og Alice? Er hun også oppe?”

Gunnar blev alvorlig.

“Tror faktisk, hun er gået i seng. Vil du have noget? En whisky?”

“Nej tak, det må blive en anden aften. Anna venter derhjemme. Sidder på trappen som en opstemt, lille unge. Det er bedst, at jeg får nøglen med det samme, så jeg kan tage hjem og lukke hende ind.”

Nøglen, ja, selvfølgelig. Nøglen til den gamle præstegård, der lå lige i krydset mellem Prostens Väg og Pastorsvägen. Som David og hans kæreste Anna havde købt og skulle sætte i stand i løbet af sommeren. De skulle naturligvis ikke lave det hele selv. Gunnar havde fået nøglen, så snart handlen var indgået, og havde siden da lukket håndværkere ind mere end en gang. Sådan så det unge par havde et velfungerende badeværelse, når de flyttede ind.

“Jeg henter den,” sagde Gunnar og gik ind i huset.

David fulgte spontant efter. Som om han stadig var en lille fyr, der legede med Fanny.

“Har I malet gangen?”